

שפת אמת לפרשת שמיני

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת שמיני - שנת [תרל"ו]

בשם אמו"ז ז"ל ע"פ אשר לא צוה אותם. ללמוד כי העיקר כח כל מעשה האדם מצד ציווי ה'. כי כל שכל אדם בטל לכח זה. והנה נדב ואביהוא היו צדיקים גדולים ועשו לשם שמים רק שהי' חסר הציווי. ויש ללמוד קו"ח מדה טובה מרובה א"כ מי שעושה רצון הבורא אף שאינו יודע טעם הדבר לעשותו בכוונה רצויה. הרי זה הכח מצד פקודת ה'. כמאמר אשר קדשנו במצותיו וצונו. כח ציווי זה חשוב מן הכל. וי"ל מ"ש שתויי יין נכנסו כי השגת הטעמים נק' יין יינה של תורה. אעפ"כ צריך להיות רק בפקודת המלך. ולאשר השגתם גבר להם לעשות גם אשר לא צוה ה' נק' שתויי יין נכנסו. ועפ"י נפרש טובים דודיך מ"ן. כלומר התדבקות והתקרבות ה' אשר קרבנו אליו טובים מכל השגת שכל האדם:

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת שמיני - שנת [תרל"ז]

ברש"י שהיה אהרן בוש א"ל קרב כו'. ויש ללמוד שכך צריך להיות אדם בוש מצד עצמו. ואעפ"כ יתקרב אל המצוה מכח ציווי של השי"ת שלכך נבחר. כי בוודאי בושה זו הי' כראוי. כי אהרן הי' צדיק ולא הי' בו חסרון מדה. אך גם זה דבר גדול שע"י שאמר לו קרב כתיב מיד ויקרב כו'. זה סימן שהי' בושה של אמת. וכלל הדברים כי בושה ודאגה של אמת אינו מביא לידי עצבות ואינו מביא לשום מניעה בעבודת ה'. ועוד מביא אח"כ שמחה כמ"ש שמחתי מתוך יראתי ויראתי מתוך שמחתי כו'.

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת שמיני - שנת [תר"נ]

בפסוק וירא כל העם וירונו ויפלו על פניהם. לכאורה איפכא הול"ל ויפלו על פניהם וירונו. כי התפעלות להיות נופל על פניו הוא בבוא השמחה בתחלתו. ויתכן לפרש עפ"י מ"ש חז"ל מי שנעשה לו נס ואומר שירה סימן שנמחל לו כל עונותיו. ולכן כשנעשה נס וירד אש מן השמים ואמרו שירה. מזה ידעו שנמחל להם החטא. ומזה נתפעלו ונפלו על פניהם. כי עיקר תשוקתם הי' לחזור ולהתקבל לפניו בתשובה שלימה. והנה שירה זו סתומה ולא פירשו דברי השירה משום דהיו בבחי' בעלי תשובה מעלמא דאתכסיא. ולכן איננה נמנית בין עשרה שירות. ושירה שעל הים הוא סדר מיוחד בבחי' צדיקים והוא פרשה בתורה וסדר לימוד וכמו כן כל השירות. אבל שירה זו הי' שלא בהדרגה לפי שעה כדרך בעלי תשובה בחילא סגי

שפת אמת ספר ויקרא - פרשת שמיני - שנת [תרל"א]

וידבר ה' כו' לאמר אליהם. ואין מובן. וי"ל עפ"י מ"ש חז"ל רחב"ע אומר רצה הקב"ה לזכות ישראל הרבה להם תורה ומצות. ופרש"י דשקצים ורמשים בלא זה מאוסים כו'. רק שהקב"ה עשה מזה מצוה. והפי' שהקב"ה רצה שיהיו בני"י כל מעשיהם נמשך אחר התורה. שגם מה שא"א להיות באופן אחר. מ"מ יהי' כוונת המעשה עפ"י התורה. וכ"כ חז"ל אל יאמר האדם אי אפשי בבשר חזיר רק אפשי ומה אעשה אבי שבשמים גזר עלי. וז"ש חז"ל ע"פ וזאת החיה אשר תאכלו שבנ"י דביקין בחיים כו'. כי כל מעשה ישראל צריך להיות מדובק בשורשו. וזהו והתקדשתם אדם מקדש עצמו מלמטה כו'. שע"י שאינו דבוק בגשמיות רק בפנימיות חיות הדבר. שהפנימיות הוא נבדל מחומר הדבר אעפ"י שהוא בהגשם. כן צריך להיות כוונת העושה כנ"ל. וז"ש לאמר אליהם שהרצון הי' שיפרשו משקצים ורמשים ע"י שכן רצונו ית' כנ"ל. ואף שבל"ו נמאס ואיך יאמר אפשי בו. רק הפי' להיות המניעה מצד ציווי השי"ת יותר מהמיאוס מצד עצמו. שאף בהכרח כזה שהי' גובר המיאוס מ"מ מצד מאמר השי"ת נרחק יותר ממנו כנ"ל: